

Sygn. akt IV P 49/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2017r.

Sąd Rejonowy w Pszczynie

Wydział IV Pracy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Ewa Wieczorek
Ławnicy:	-
Protokolant:	Wiesława Zawila

przy udziale -

po rozpoznaniu w dniu 13 września 2017 roku w Pszczynie na rozprawie

sprawy z powództwa **M. K. (K.)**

przeciwko **(...) Spółce Akcyjnej w J.**

o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych, o Barbórkę, o 14-pensję

1. zasądza od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w J. na rzecz powoda M. K. tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych brutto kwotę (...),74 (sześć tysięcy osiemset cztery złote 74/100) wraz z odsetkami od kwot:

- 337,82 (trzysta trzydzieści siedem złotych 82/100) ustawowymi od dnia 11 maja 2014r. do 31 grudnia 2015r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 01 stycznia 2016r. do dnia zapłaty

- (...),17 (jeden tysiąc czterysta pięćdziesiąt jeden złotych 17/100) ustawowymi od dnia 11 września 2014r. do 31 grudnia 2015r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 01 stycznia 2016r. do dnia zapłaty

- (...),46 (jeden tysiąc pięćset piętnaście złotych 46/100) ustawowymi od dnia 11 stycznia 2015r. do 31 grudnia 2015r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 01 stycznia 2016r. do dnia zapłaty

- (...),02 (jeden tysiąc pięćset trzydzieści jeden złotych 2/100) ustawowymi od dnia 11 maja 2015r. do 31 grudnia 2015r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 01 stycznia 2016r. do dnia zapłaty

- (...),41 (jeden tysiąc sześćset sześć złotych 41/100) ustawowymi od dnia 11 września 2015r. do 31 grudnia 2015r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 01 stycznia 2016r. do dnia zapłaty

-362,87 (trzysta sześćdziesiąt dwa złote 87/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 11 stycznia 2016r. do dnia zapłaty

2. zasądza od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w J. na rzecz powoda M. K. tytułem brakującej części N. z okazji Dnia G. za 2015r. brutto kwotę 71,36 (siedemdziesiąt jeden złotych 36/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 05 grudnia 2015r. do 31 grudnia 2015r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016r. do dnia zapłaty

3. umarza postępowanie w pozostałym zakresie

4. nakazuje pobrać od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w J. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Pszczynie kwotę 341,10 (trzysta czterdzieści jeden złotych 10/100) tytułem zwrotu opłaty sądowej od uiszczenia której powód był zwolniony

5. odstępuje od obciążania powoda kosztami sądowymi.

6. zasądza od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w J. na rzecz powoda M. K. kwotę (...),00 (jeden tysiąc dwieście piętnaście złotych 0/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania

7. wyrokowi nadaje rygor natychmiastowej wykonalności co do kwoty 6860,78 (sześć tysięcy osiemset sześćdziesiąt złotych 78/100).

SSR Ewa Wieczorek

Sygn. akt IV P 49/17 P., dnia 02 października 2017 r.

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Pszczynie z dnia 25 września 2017 r.

Powód M. K. złożył w tut. Sądzie pozew przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w J. o zapłatę kwoty 6380 zł z ustawowymi odsetkami od kwot i dat wskazanych w pozwie do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w okresie od 1 kwietnia 2014 r. do 30 września 2015 r., kwoty 200 zł tytułem wyrównania „Barbórki” wypłaconej w 2014 r. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 5 grudnia 2014 r. do dnia zapłaty, kwoty 150 zł tytułem wyrównania „Barbórki” wypłaconej w 2015 r. z ustawowymi odsetkami od dnia 5 grudnia 2015 r., kwoty 200 zł tytułem wyrównania 14-tej pensji za rok 2014 wypłaconej w 2015 r. z ustawowymi odsetkami od dnia 16 lutego 2015 r. do dnia zapłaty oraz kwoty 150 zł tytułem wyrównania 14-tej pensji za rok 2015 wypłaconej w 2016 r. z ustawowymi odsetkami od dnia 16 lutego 2016 r. do dnia zapłaty. Powód domagał się również zasądzenia na swoją rzecz kosztów procesu.

Na uzasadnienie swego żądania powód podał, iż jest zatrudniony w pozwanej (...) Spółce Akcyjnej w J. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony na stanowisku maszynisty wyciągowego pod ziemią. Pomimo posiadanego statusu pracownika zatrudnionego pod ziemią, powód świadczył pracę na powierzchni.

Jako, że stanowisko maszynisty wyciągowego zaliczane było do kategorii stanowisk pod ziemią - zgodnie z treścią Załącznika nr 1 do Zakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla Kopani (...) K. (...) w S., norma czasu obowiązująca w odniesieniu do powoda kształtowała się następująco: 7,5 godziny – norma dobową oraz 37,5 godziny – norma tygodniową. Powód wykonywał swoją pracę w wymiarze 8 godzin w systemie dobowym oraz co najmniej 40 godzin w systemie tygodniowym. Za wydłużony czas pracy nie otrzymał wynagrodzenia i nie zostało ono uwzględnione przy naliczaniu „Barbórki” wypłaconej w roku 2015 oraz 14-tej pensji za rok 2014 wypłaconej w 2015 r.

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w J. domagał się oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia na swoją rzecz kosztów procesu. Pozwany zakwestionował roszczenie pozwu co do zasady oraz co do wysokości.

Zdaniem strony pozwanej, w niniejszej sprawie koniecznym jest ustalenie, czy powód faktycznie wykonywał pracę pod ziemią jako maszynista wyciągowy. Choć powodowi powierzono obowiązki „maszynisty wyciągowego p.z. (pod ziemią)” - w rzeczywistości powód nie wykonywał pracy pod ziemią, a świadczył ją jako maszynista wyciągowy

na powierzchni. Pozwany wskazał, że maszyna wyciągowa zlokalizowana jest w górnej części szybu górniczego kilkadziesiąt metrów ponad powierzchnią ziemi. podkreślił, że powód faktycznie był zatrudniony na powierzchni i taką pracę wykonywał, zaś wzmianka p.z. jest tylko konsekwencją wieloletniego niepisanego zwyczaju nazywania grupy zawodowej maszynistów wyciągowych jako pracowników zatrudnionych pod ziemią. Zgodnie z pkt 4 lit. a Załącznika nr 1 Zakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla Kopani (...) K. (...) w S., za czas pracy uznaje się dla pracowników zatrudnionych pod ziemią czas od wejścia do klatki szybu wyciągowego na powierzchni do wyjścia z klatki szybu na powierzchnię. Wobec takiego brzmienia cytowanej regulacji, roszczenie powoda byłoby uzasadnione jedynie wówczas, gdyby faktycznie zjeżdżał na dół i tam świadczył pracę, co w niniejszym przypadku nie miało miejsca, gdyż powód pracował na powierzchni. Pozwany wskazał, że z analiz wydruków z systemu (...) wynika, że w spornym okresie powód w ogóle nie wykonywał pracy pod ziemią.

Reasumując, w ocenie pozwanego z uwagi na fakt, iż powód wykonywał swoją pracę na powierzchni, brak jest podstaw do uznania, iż praca w wymiarze 8 godzin stanowiła pracę w godzinach nadliczbowych. W konsekwencji, roszczenie jest bezzasadne w zakresie wygradzenia za pracę w godzinach nadliczbowych jak również co do roszczeń w przedmiocie „Barbórki” oraz 14-tej pensji.

Jednocześnie pozwany podał, iż z dniem 31 marca 2017 r. Kopalnia (...) w S. została przekazana jako zorganizowana część przedsiębiorstwa do Spółki (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w B.. Nazwa KWK (...) została zastąpiona nazwą - Kopalnia (...) Rejon S.. Na rozprawie w dniu 13 września 2017 r. pełnomocnik pozwanego oświadczył, iż posiada legitymację bierną pomimo przekształcenia z dnia 31 marca 2017 r.

Pismem z dnia 16 czerwca 2017 r. pełnomocnik powoda rozszerzył żądanie pozwu do kwoty 7.248,17 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych wraz z ustawowymi odsetkami od kwot :

- 337,82 zł od dnia 11 maja 2014 r. do dnia zapłaty,
- 1.451,17 zł od dnia 11 września 2014 r. do dnia zapłaty,
- 1.515,46 zł od dnia 11 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty,
- 1.531,02 zł od dnia 11 maja 2015 r. do dnia zapłaty,
- 1.606,41 zł od dnia 11 września 2015 r. do dnia zapłaty,
- 806,30 zł od dnia 11 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty.

Pismem z dnia 28 sierpnia 2017 r. pełnomocnik powoda wniósł o zasądzenie kwoty 71,36 zł tytułu wyrównania wynagrodzenia – „Barbórki” wypłaconej w 2015 r., cofając pozew w tym zakresie w pozostałej części. Pełnomocnik powoda cofnął pozew w zakresie zasądzenia kwoty 200 zł z tytułu wyrównania wynagrodzenia z tytułu „Barbórki” wypłaconej w 2014 r. (pkt 2 pozwu). Pełnomocnik powoda cofnął również pozew co do pkt 4 i 5 pozwu. Powód zrzekł się roszczenia w zakresie, w jakim cofnął pozew. Na rozprawie w dniu 23 września 2017 r. pełnomocnik powoda cofnął żądanie w zakresie wynagrodzenia za miesiąc październik 2015 r., czemu nie sprzeciwił się pełnomocnik pozwanego.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód M. M. został zatrudniony w (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w J. na stanowisku ślusarza pod ziemią w drodze umowy o pracę na czas nieokreślony z dnia 20 kwietnia 1989 r. w pełnym wymiarze czasu pracy z wynagrodzeniem miesięcznym określonym w IV kategorii zaszeregowania. Na podstawie pisma z dnia 31 października 2005 r. pozwany powierzył powodowi z dniem 1 listopada 2005 r. stanowisko maszynisty wyciągowego pod ziemią z wynagrodzeniem zasadniczym według 13 kategorii zaszeregowania, powiększonym o dodatek funkcyjny według 1 kategorii zaszeregowania w wysokości 7 zł.

dowód: umowa o pracę k. 7 akt osobowych – część B

Normy czasu pracy dla pracowników zatrudnionych pod ziemią kształtowały się następująco: 7,5 godziny – norma dobowa i 37,5 godziny – norma tygodniowa. Dla pracowników zatrudnionych na powierzchni dobową normę czasu pracy wynosiła 8 godzin, a tygodniową – 40 godzin.

dowód: informacja dla pracownika k. 14 akt osobowych – część B

Zgodnie z art. 5 ust. 2.1 Układu Zbiorowego Pracy dla (...) Zakładów (...) z dnia 21 grudnia 1991 r. zawartego pomiędzy Ministrem Przemysłu i Handlu a Krajową Komisją Górnictwa (...) Federacją Związków Zawodowych (...) – dla pracowników kopalń węgla kamiennego zatrudnionych pod ziemią czas pracy wynosi 7,5 godziny na dobę i 37,5 godziny na tydzień w pięciodniowym tygodniu pracy. Czas pracy pozostałych pracowników wynosi 8 godzin na dobę i 40 godzin na tydzień w pięciodniowym tygodniu pracy (art. 5 ust. 2.2 UZP). Zgodnie z art. 5 ust. 3 w/w układu, za czas pracy uznaje się czas pozostawiania pracownika w dyspozycji zakładu pracy w miejscu wyznaczonym zgodnie z zakładowym regulaminem pracy.

dowód: Układ Zbiorowy Pracy dla (...) Zakładów (...) z dnia 21 grudnia 1991 r. k. 55-79v

Stosownie do treści Załącznika nr 1 „Czas pracy” do Zakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla (...) Kopalni (...) w S. z dnia 1 czerwca 1992 r., dla pracowników zatrudnionych pod ziemią czas pracy wynosi 7,5 godziny na dobę i 37,5 godziny na tydzień w pięciodniowym tygodniu pracy (ust. 2). Czas pracy pozostałych pracowników wynosi 8 godzin (ust. 3). Za czas pracy dla pracowników pod ziemią uznaje się czas od wejścia do klatki szybu wyciągowego na powierzchni do wyjścia z klatki szybu wyciągowego na powierzchni, zaś dla pozostałych pracowników czas, w którym pracownik obowiązany jest pracować lub pozostawać w dyspozycji zakładu pracy w miejscu wyznaczonym przez przełożonego do wykonywania pracy zgodnie z regulaminem pracy (ust. 4). Pracownicy zaopatrzeni byli w dyskiety, które wprowadzali do czytników szybowych przy zjeździe i wyjeździe jak i przy wejściu do zakładu pracy i wyjściu z niego.

dowód: Zakładowy Układ Zbiorowy Pracy dla (...) KWK (...) z dnia 1 czerwca 1992 r. k. 80-112

Pracownicy kopalni byli zatrudnieni w systemie pracy zmianowej na cztery lub trzy zmiany oraz w systemie pracy bezzmianowej (§25 ust. 1 Regulaminu Pracy). W systemie trzymianowym dla pracowników powierzchni obsługujących urządzenia będące w ruchu ciągłym oraz pracowników obsługujących ruch załogi czas rozpoczęcia i zakończenia pracy wynosił:

- zmiana A – od godziny 6:00 do godziny 14:00,
- zmiana B – od godziny 14:00 do godziny 22:00,
- zmiana C – od godziny 22:00 do godziny 6:00.

Maszyniści wyciągowi pracowali w systemie trzymianowym po 8 godzin. Musieli przychodzić do pracy wcześniej - co najmniej 15 minut przed rozpoczęciem jazdy ludzi szybem.

dowód : raport czasu pracy powoda, k. 52-54, §25 i 26 Regulaminu Pracy pracowników KWK (...) w S., k. 119v-121, zeznania świadka A. M., k. 201-201v

Zgodnie z Załącznikiem nr 14 do (...) dla (...) KWK (...) w S. z dnia 1 czerwca 1992 r. – w części Taryfikatora (w części dotyczącej stanowisk nierobotniczych na dole maszynista wyciągowy przewidziany jest w pkt 9 z kategorią zaszeregowania od 11-13.

dowód: Załącznik nr 14 do (...) dla (...) KWK (...) w S. z dnia 1 czerwca 1992 r. - Taryfikator dla stanowisk nierobotniczych na dole k. 110v-111v

Grupa zawodowa maszynistów wyciągowych należała do oddziału górniczych urządzeń szybowych, który zajmował się transportem górników pod ziemię i na powierzchnię oraz odpowiadał za ciąg technologiczno-wydobywczy związany z wyciągiem węgla z podziemnego wyrobiska górniczego na powierzchnię. Miejscem pracy maszynistów wyciągowych było nadszybie na powierzchni, jednakże niektóre procedury wymagały zjazdu pod ziemię.

dowód: zeznania świadka D. Z. k. 201, zeznania świadka A. M. k. 201-201v, zeznania świadka W. P. k. 220-220v

Maszyniści wyciągowi korzystają z przywilejów przysługujących pracownikom dołowym jak np. z urlopu wypoczynkowego w wymiarze 21 dni roboczych po roku do 5 lat pracy oraz 26 dni roboczych po 5 latach pracy, a także dodatkowego urlopu wypoczynkowego na podstawie §15 ust. 2 (...) dla pracowników KWK (...) w S. przysługujący po 5 latach pracy pod ziemią w wymiarze 5 dni kalendarzowych oraz po 10 latach w wymiarze 8 dni kalendarzowych.

dowód: §15 ust. 1 i 2 (...) dla (...) KWK (...) w S. z dnia 1 czerwca 1992 r. k. 87-87v

Zgodnie z Tabelą nr 1 przydziału odzieży roboczej dla pracowników KWK (...) w S. zatrudnionych pod ziemią w pkt 4 tej tabeli wskazano rodzaj wyposażenia dla maszynistów wyciągowych.

dowód: Załącznik nr 13a do (...) dla (...) KWK (...) w S. z dnia 1 czerwca 1992 r. - Z. przydzielania pracownikom KWK (...) środków ochrony indywidualnej odzieży roboczej - Tabela nr 1 przydziału odzieży roboczej dla pracowników KWK (...) k. 102v-103

Okres rozliczeniowy wynosił 4 miesiące i liczony był w następujący sposób:

- od 1 stycznia do 30 kwietnia,
- od 1 maja do 31 sierpnia,
- od 1 września do 31 grudnia.

dowód: §24 pkt 2 Regulaminu Pracy pozwanego k. 118v-119

Zasady nabywania uprawnień do nagrody z okazji Dnia G. zawarte były w Załączniku nr 9 do (...) dla (...) KWK (...) w S. z 1 czerwca 1992 r. Dzień 4 grudnia jest świętem górniczym wolnym od pracy. Z tej okazji pracownikom przysługiwała nagroda z okazji Dnia G.. Nagroda w pełnej wysokości należna była pracownikom, którzy przepracowali ostatecznie 12 miesięcy (od 1 grudnia roku ubiegłego do 30 listopada danego roku) w uprawnionych zakładach. Nagroda osiągała wysokość miesięcznego wynagrodzenia otrzymanego za miesiąc październik. Wynagrodzenie za przepracowane w miesiącu październiku soboty, niedziele, święta i godziny nadliczbowe łącznie z Kartą Górnika w ilości dwóch dni dzieli się przez ilość kalendarzowych dni roboczych miesiąca października. Wypłata nagrody miała nastąpić do dnia 4 grudnia danego roku.

dowód: Załącznik nr 9 do (...) dla (...) KWK (...) w S. k. 94v-95v

Pozwana (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w J. powstała w dniu 1 kwietnia 1993 r. na bazie części jako jedna z siedmiu działających wówczas spółek węglowych. W skład spółki weszło siedem samodzielnych przedsiębiorstw górniczych, które przekształcono w jednoosobową spółkę Skarbu Państwa z siedzibą w J.. W skład spółki wchodziła m.in. Kopalnia (...) w S.. U pozwanego nie wprowadzono jednolitego układu zbiorowego pracy ani regulaminu wynagradzania obejmującego swym zasięgiem całą spółkę. Początkowo obowiązywał Układ Zbiorowy Pracy dla (...) Zakładów (...) z dnia 21 grudnia 1991 r. zawarty pomiędzy Ministrem Przemysłu i Handlu a Krajową Komisją Górnictwa (...) Federacją Związków Zawodowych (...).

W dniu 1 czerwca 1992 r. został zawarty Zakładowy Układ Zbiorowy Pracy dla (...) KWK (...) w S..

Pismem z dnia 16 stycznia 2001 r. Minister Pracy i Polityki Społecznej powiadomił, że do rejestru ponadzakładowych układów zbiorowych pracy wpisana została informacja o wypowiedzeniu przez zarząd Związku (...) w K. Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla (...) Zakładów (...) z dnia 21 grudnia 1991 r. oraz informacja o jego rozwiązaniu. Termin wypowiedzenia układu upłynął w dniu 31 grudnia 2000 r. i z upływem wypowiedzenia układ uległ rozwiązaniu.

Pismem z dnia 19 sierpnia 2009 r. pozwany (...) Spółka Akcyjna w J. wypowiedziała Zakładowy Układ Zbiorowy Pracy dla (...) KWK (...) w S., który wszedł w życie z dniem 1 czerwca 1992 r. Pozwany, działając na podstawie art. 241⁷§3 k.p. wypowiedział (...) dla (...) KWK (...) w S., (wpisany do rejestru zakładowych układów zbiorowych pracy w dniu 4 maja 1995 r. pod nr V- (...)) z zachowaniem trzymiesięcznego wypowiedzenia biegnącego od dnia 1 września 2009 r. Pozwany wypowiedział także pozostałe zakładowe układy zbiorowe pracy dla pracowników innych kopalń.

W dniu 5 maja 2011 r. Zarząd (...) S.A. oraz zakładowe organizacje związkowe działające u pozwanego podpisały w trybie art. 9§1 k.p. porozumienie zbiorowe. Porozumienie zbiorowe z dnia 5 maja 2011 r. przewidywało, że „dotychczasowe warunki umów o pracę pracowników zakładów (...) S.A. nie ulegają zmianom i nie będą podlegać wypowiedzeniom do czasu zarejestrowania i wdrożenia w życie jednolitego (...) dla pracowników (...) S.A. Strony miały kontynuować negocjacje nad nowym jednolitym Zakładowym Układem Zbiorowym Pracy dla pracowników (...) S.A.”. Zgodnie z §2 porozumienia „wszystkie pozostałe uregulowania wynikające ze stosowanych postanowień wypowiedzianych zakładowych układów zbiorowych pracy oraz obowiązujących w dniu zawarcia niniejszego porozumienia regulaminów i porozumień w jednostkach organizacyjnych (...) S.A. pozostają bez zmian i są obowiązujące do czasu zarejestrowania i wdrożenia w życie (...) dla (...) S.A.”.

dowód: porozumienie zbiorowe zawarte w dniu 5 maja 2011 r., k. 186-188

W kolejnych latach pomiędzy kierownictwem kopalni, a działającymi tam organizacjami związkowymi zawierane były kolejne porozumienia określające zasady wypłaty Barbórki Porozumienia podpisywane co roku pomiędzy zarządem spółki, a zakładowymi organizacjami związkowymi określały zasady realizacji wypłaty Barbórki i ustalały one zasady wypłaty Barbórki na zasadach stosowanych w roku poprzednim.

W dniu 8 listopada 2010 r. strony porozumienia, zarząd (...) S.A. oraz zakładowe organizacje związkowe działające w (...) S.A. ustaliły, iż nabywanie uprawnień i wyliczanie nagrody z okazji Dnia G. za rok 2010 będzie odbywało się na podstawie uregulowań prawnych w przedmiotowej sprawie stosowanych w roku 2009. Do uwzględnienia indywidualnych kwot wyżej wskazanych nagród uwzględniane będą te same składniki płac, które stanowiły podstawę wyliczenia N. Barbórkowej oraz Dodatkowej N. Rocznej za rok 2009.

Ponadto dyrektor pozwanej wydał dokument określający Z. przyznawania nagrody z okazji Dnia G. za 2009 r. w dniu 4 września 2009 r. zmieniający sposób wyliczenia Barbórki poprzez przyjęcie do jej wyliczeń wynagrodzenia z sierpnia, września i października danego roku.

W dniu 9 listopada 2011 r. strony porozumienia, zarząd (...) S.A. oraz zakładowe organizacje związkowe działające w (...) S.A. ustaliły, że nabywanie uprawnień i wyliczanie nagrody z okazji Dnia G. za rok 2010 będzie odbywało się na podstawie uregulowań prawnych w przedmiotowej sprawie stosowanych w roku 2010. Do uwzględnienia indywidualnych kwot wyżej wskazanych nagród uwzględniane będą te same składniki płac, które stanowiły podstawę wyliczenia N. Barbórkowej oraz Dodatkowej N. Rocznej za rok 2009.

Porozumieniem z dnia 18 listopada 2012 r. zarząd (...) S.A. oraz zakładowe organizacje związkowe działające w (...) S.A. ustaliły, iż zasady ustalania podstawy do wyliczenia nagrody z okazji Dnia G. i 14-pensji są takie same jak przy ustalaniu podstawy w roku 2011.

Porozumieniem z dnia 26 listopada 2013 r, zarząd (...) S.A. oraz zakładowe organizacje związkowe działające w (...) S.A. ustaliły, iż zasady ustalania podstawy do wyliczenia nagrody z okazji Dnia G. i 14-pensji są takie same jak przy ustalaniu podstawy w roku 2012.

Jak już wcześniej nadmieniono, dyrektor pozwanego wydał dokument określający Z. przyznawania nagrody z okazji Dnia G. za 2009 rok w dniu 4 września 2009 r. zmieniający sposób wyliczenia Barbórki poprzez przyjęcie do jej wyliczeń wynagrodzenia z sierpnia, września i października danego roku. Podobne dokumenty - Z. przyznawania nagrody z okazji Dnia G. Dyrektor pozwanego wydawał w latach 2010-2013.

dowód: fakt znany Sądowi z urzędu ze sprawy IV P 37/16: Porozumienie z dnia 8 listopada 2010 r. (k. 266 akt IV 37/16), Z. przyznawania nagrody z okazji Dnia G. za 2009 r. z dnia 4 września 2009 r. k.262-264., porozumienie z dnia 9 listopada 2011 r. k. 271, Z. przyznawania nagrody z okazji Dnia G. z dnia 21 listopada 2011 r. k.273, porozumienie z dnia 18 listopada 2012 r. k.276, Z. przyznawania nagrody z okazji Dnia G. z dnia 19 listopada 2012 r. porozumienie z dnia 26 listopada 2013 r. k.281, zasady przyznawania nagrody z okazji Dnia G. z dnia 26 listopada 2013 r., porozumienie z dnia 24 listopada 2014 r. k. 286, zasady przyznawania nagrody z okazji Dnia G. z dnia 12 listopada 2014 r. k.287

W dniu 24 listopada 2014 r. strony porozumienia, zarząd (...) S.A. oraz zakładowe organizacje związkowe działające w (...) S.A. ustaliły, iż podstawą wyliczenia do nagrody z okazji Dnia G. i Dodatkowej N. Rocznej - tzw.14-pensji za rok 2014 są takie same zasady jak przy ustalaniu podstawy w roku 2013.

W dniu 12 listopada 2014 r. Dyrektor KWK (...) w S. wydał dokument obejmujący zasady nabywania uprawnień do nagrody z okazji Dnia G., w którym zmieniał podstawę obliczenia w/w należności finansowej, przyjmując, że będzie to wynagrodzenie z ostatnich trzech miesięcy, czyli za sierpień, wrzesień i październik danego roku łącznie z Kartą Górnika.

W dniu 18 listopada 2015 r. strony porozumienia, zarząd (...) S.A. oraz zakładowe organizacje związkowe działające w (...) S.A. ustaliły, iż podstawą wyliczenia do nagrody z okazji Dnia G. za rok 2015 są takie same zasady jak przy ustalaniu podstawy w roku 2014.

W dniu 25 listopada 2015 r. Dyrektor KWK (...) w S. wydał dokument obejmujący zasady nabywania uprawnień do nagrody z okazji Dnia G., w którym zmieniał podstawę obliczenia w/w należności finansowej, przyjmując, że będzie to wynagrodzenie z ostatnich trzech miesięcy, czyli za sierpień, wrzesień i październik danego roku łącznie z Kartą Górnika.

dowód: porozumienie z dnia 18 listopada 2015 r. k. 192, porozumienie z dnia 24 listopada 2014 r. k. 196, Z. przyznania nagrody z okazji (...) za 2015 r. z dnia 25 listopada 2015 r., k. 194v-195v, Z. przyznawania nagrody z okazji (...) za 2014 r. z dnia 12 listopada 2014 r. k. 196v-197v

W okresie objętym żądaniem pozwu powód świadczył pracę na powierzchni w wymiarze 8 godzin w systemie dobowym i korzystał z szerszych uprawnień urlopowych przysługujących pracownikom zatrudnionym pod ziemią, tj. z dodatkowych płatnych dni urlopowych.

dowód: wydruki z systemu (...) k. 52-54, zeznania świadka W. P. k. 220-220v, w pozostałej części okoliczności bezsporne

Należność powoda z tytułu pracy w godzinach nadliczbowych w wymiarze 30 minut w każdym dniu roboczym za okres od miesiąca kwietnia 2014 r. do września 2015 r. wynosi 6.804,74 zł.

dowód: wyliczenia pozwanego, k. 181

Pozwany wypłacił powodowi Barbórkę za rok 2015 w kwocie 8.800,62 zł wyliczoną według porozumienia z dnia 18 listopada 2015 r. k. 192, porozumienie z dnia 24 listopada 2014 r. k. 196, Z. przyznania nagrody z okazji (...) za 2015 r. z dnia 25 listopada 2015 r., k. 194v-195v przy przyjęciu podstawy z miesięcy: sierpień, wrzesień oraz październik.

Wysokość Barbórki za rok 2015 wyliczonej według Załącznika nr 9 do (...) 1991 r. dla (...) KWK (...) w S. z dnia 1 czerwca 1992 r. (przy przyjęciu do wyliczeń wynagrodzenia za miesiąc październik danego roku) wynosiła 8.871,98 zł.

dowód : wyliczenie pozwanej, k. 210 i 212

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wyżej przedstawione dowody z dokumentów, które nie budziły wątpliwości ani zastrzeżeń co do wiarygodności. Sąd dał wiarę zeznaniom świadków co do okoliczności faktycznych, gdyż były spójne, logiczne i wzajemnie się uzupełniały, a nadto znajdowały potwierdzenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym. Dodać należy, iż spór między stronami nie dotyczył faktu, albowiem Strony były zgodne co do tego, że powód świadczył pracę co do zasady na powierzchni. Niemniej sporna była ocena prawna statusu maszynistów wyciągowych i obowiązującego ich czasu pracy.

Strona pozwana na zarządzenie Sądu dokonała wyliczenia potencjalnych należności powoda, które zostały zaakceptowane przez pełnomocnika powoda co czyniło zbędnym dopuszczenie dowodu z opinii biegłego w tym zakresie.

Sąd na rozprawie w dniu 27 czerwca 2017r. oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z przesłuchania świadka M. S., uznając ten wniosek jako spóźniony.

Sąd Rejonowy zważył:

W niniejszej sprawie powód dochodził wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych za 30 minut powyżej 7,5 godziny do 8 godzin pracy (oświadczenie pełnomocnika powoda, k.172). Zgodnie z art. 151§1 k.p., praca wykonywana ponad obowiązujące pracownika normy czasu pracy, a także praca wykonywana ponad przedłużony dobowy wymiar czasu pracy, wynikający z obowiązującego pracownika systemu i rozkładu czasu pracy, stanowi pracę w godzinach nadliczbowych.

Na podstawie art. 129§1 k.p., czas pracy nie może przekraczać 8 godzin na dobę i przeciętnie 40 godzin w przeciętnie pięciodniowym tygodniu pracy w przyjętym okresie rozliczeniowym nieprzekraczającym 4 miesięcy. Skrócenie czasu pracy poniżej norm określonych w art. 129§1 k.p. jest dopuszczalne na podstawie art. 145§1 k.p. Ustalenie sposobu i rozmiaru skrócenia czasu pracy następuje na podstawie art. 150§1 k.p. w układzie zbiorowym pracy lub w regulaminie pracy albo w obwieszczeniu.

U pozwanego prócz powszechnie obowiązujących przepisów prawa pracy funkcjonowały następujące źródła zbiorowego prawa pracy: Układ Zbiorowy Pracy dla (...) Zakładów (...) z 21 grudnia 1991 r. (ponadzakładowy układ zbiorowy) oraz Zakładowy Układ Zbiorowy Pracy dla (...) KWK (...) w S. z dnia 1 czerwca 1992 r. (zakładowy układ zbiorowy) oraz Regulamin Pracy.

Zgodnie z art. 5 UZP z 1991 r., dla pracowników kopalń węgla kamiennego zatrudnionych pod ziemią czas pracy wynosi 7,5 godziny na dobę i 37,5 godziny na tydzień w pięciodniowym tygodniu pracy (ust. 2.1). Czas pracy pozostałych pracowników kopalń węgla kamiennego wynosi 8 godzin na dobę i 40 godzin na tydzień w pięciodniowym tygodniu pracy. Tak więc podstawowy czas pracy przewidziany w kodeksie pracy został zmodyfikowany na korzyść pracowników zatrudnionych pod ziemią.

W myśl (...) dla (...) KWK (...) w S. z dnia 1 czerwca 1992 r. regulującego między innymi czas pracy, dla pracowników zatrudnionych pod ziemią czas pracy wynosi 7,5 godziny na dobę i 37,5 godziny na tydzień przy pięciodniowym dniu pracy (Załącznik nr 1 do (...)). Czas pracy pozostałych pracowników wynosi 8 godzin. Za czas pracy uznaje się: dla pracowników zatrudnionych pod ziemią – od wyjścia do klatki szybu wyciągowego na powierzchni do wyjścia z

klatki szybu na powierzchni, natomiast dla pracowników pozostałych – czas, w którym pracownik obowiązany jest pracować lub pozostawać w dyspozycji zakładu pracy w miejscu wyznaczonym przez przełożonego do wykonywania pracy zgodnie z regulaminem pracy. Z przywołanych uregulowań wynika, że czas pracy pracowników zatrudnionych pod ziemią jest liczony odmiennie od czasu pracy pracowników pracujących na powierzchni.

Z przeprowadzonego w niniejszej sprawie postpowania dowodowego wynika, iż powód był zatrudniony u strony pozwanej na stanowisku maszynisty maszyn wyciągowych z dopiskiem „p.z”.

Nie była sporną okoliczność, iż powód co do zasady wykonywał pracę na powierzchni z incydentalnymi w skali roku zjazdami pod ziemię. Stanowisko maszynisty maszyn wyciągowych zaliczane jest u strony pozwanej do stanowisk nierobotniczych na dole, o czym świadczy zapis Załącznika nr 14 do (...) dla (...) KWK (...) w S. z dnia 1 czerwca 1992 r. – w części Taryfikatora (w części dotyczącej stanowisk nierobotniczych na dole maszynista wyciągowy przewidziany jest w pkt 9 z kategorią zaszeregowania od 11-13). Nadto, maszyniści wyciągowi zostali wskazani jako pracownicy „pod ziemią” zgodnie z Tabelą nr 1 przydziału odzieży roboczej dla pracowników KWK (...) w S. zatrudnionych pod ziemią; w pkt 4 tej tabeli wskazano rodzaj wyposażenia dla maszynistów wyciągowych. Na uwagę zasługuje fakt, iż maszyniści maszyn wyciągowych korzystają z przywilejów przysługujących pracownikom dołowym jak np. z dodatkowego urlopu wypoczynkowego na podstawie §15 ust. 2 (...) dla (...) KWK (...) w S. przysługującego po 5 latach pracy pod ziemią w wymiarze 5 dni kalendarzowych oraz po 10 latach w wymiarze 8 dni kalendarzowych. Osiągnięcie awansu zawodowego na stanowisko maszynisty wymaga specjalnych kwalifikacji i stażu pracy na stanowisku sygnalisty szybowego mającego niewątpliwie status pracownika pod ziemią. Specyfika pracy maszynisty wyciągowego powoduje, iż jest on częścią procesu wydobywczego, maszynista świadczy pracę na powierzchni, podczas, gdy inna osoba w ramach tego procesu pracują pod ziemią.

Analizując status prawny maszynisty wyciągowego należy podkreślić, iż status ten musi być jednolicie oceniony w zakresie wszystkich uprawnień z jednolitymi konsekwencjami, albowiem pracownik może być zakwalifikowany jako pracownik powierzchni albo pod ziemią. Niemożliwa jest wybiórcza ocena stanowiska w zakresie np. uprawnień jako pracownika p.z., a w zakresie czasu pracy – jako pracownika powierzchni.

W tych okolicznościach, analizując zakres uprawnień maszynisty wyciągowego należy stwierdzić, iż powód winien być pracownikiem „pod ziemią” w całym zakresie uprawnień.

Powód, jako maszynista wyciągowy zakwalifikowany był do kategorii stanowisk nierobotniczych pod ziemią w 12-tej kategorii zaszeregowania, zatem biorąc pod uwagę powyższe rozważania, przysługiwały mu wszystkie uprawnienia, z których korzystali inni pracownicy dołowi, w tym także krótsza norma czasu pracy, nawet wtedy, gdy pracował na powierzchni. W świetle powyższego przyjąć należy, iż praca powoda w spornym okresie w systemie 3-zmianowym po 8 godzin w każdym dniu roboczym w zakresie 30 minut (powyżej 7,5 godziny do 8 godzin) stanowiła każdorazowo pracę w godzinach nadliczbowych.

W tych okolicznościach należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych za okres od miesiąca kwietnia 2014 r. do września 2015 r. kwotę 6.804,74 zł orzekając na podstawie art. 151¹ § 1 k.p. O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481§ 1 k.c. w związku z art. 300 k.p., mając na uwadze, iż powoda obowiązywał 4-miesięczny okres rozliczeniowy, zatem najwcześniejszym dniem wymagalności roszczenia o wypłatę wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych był wpływ-czteromiesięcznego okresu rozliczeniowego. Odsetki za opóźnienie są zasadne od 11 kolejnego miesiąca po zakończeniu okresu rozliczeniowego.

W niniejszej sprawie powód dochodził wypłaty brakującej części nagrody z okazji Dnia G. podając, iż pozwany w sposób nieprawidłowy ustalił jej wysokość w oparciu o dokument - Z. przyznawania nagrody z okazji (...) za 2014 r. z dnia 12 listopada 2014 r. zamiast w oparciu o przepisy Załącznika nr 9 do (...) dla pracowników KWK (...) z 1 czerwca 1992 r. Należy podkreślić, iż w toku postępowania doszło do zmiany stanowiska powoda w zakresie podstawy faktycznej tego żądania, który pierwotnie w pozwie domagał się przeliczenia Barbórki za 2014 r. i 2015 r. przy uwzględnieniu w podstawie jej wyliczenia wynagrodzenia za godziny nadliczbowe dochodzone niniejszym pozwem.

W pierwszej kolejności należy ustosunkować się do zarzutu pełnomocnika powoda, iż pozwany nie był uprawniony do wypowiedzenia (...) dla pracowników KWK (...) w S. z dnia 1 czerwca 1992 r. W piśmie procesowym z dnia 16 czerwca 2017 r. pełnomocnik powoda zarzucał, iż pozwany (...) S.A. nie była stroną (...), a zatem nie miała legitymacji do jego wypowiedzenia. Zarzut ten jest w ocenie Sądu chybiony.

Jak już wyżej wskazano, pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w J. powstała w dniu 1 kwietnia 1993 r. na bazie części jako jedna z siedmiu działających wówczas spółek węglowych. W skład spółki weszło siedem samodzielnych przedsiębiorstw górniczych, które przekształcono w jednoosobową spółkę Skarbu Państwa z siedzibą w J.. W skład spółki wchodziła m.in. Kopalnia (...) w S.. Sąd nie dysponuje aktem notarialnym dotyczącym tego przekształcenia jednakże z opracowania dotyczącego przekształceń własnościowych przedsiębiorstw państwowych w okresie od 1 sierpnia 1990 r. do 31 grudnia 1995 r. (Urząd Statystyczny, Biblioteka w K. (...)), (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w J. jest wymieniona w gronie przedsiębiorstw państwowych przekształconych w wyżej wskazanym okresie w 1-osobowe spółki Skarbu Państwa. Powyższe przekształcenie nastąpiło na podstawie ustawy z dnia 13 lipca 1990 r. o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych (Dz. U. z 1990 r., nr 51, poz. 298) obowiązującej do czasu wejścia w życie ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i niektórych uprawnieniach pracowników (Dz. U. z 1996 r., nr 118, poz. 561).

Zgodnie z art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 13 lipca 1990 r. o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych, spółka powstała w wyniku przekształcenia przedsiębiorstwa państwowego wstępuje we wszystkie prawa i obowiązki przekształconego przedsiębiorstwa. W uzasadnieniu do wyroku Sądu Najwyższego z dnia z dnia 19 października 2010 r., sygn. akt I PK 91/10 wskazano, iż „komercjalizacja, polegająca na przekształceniu przedsiębiorstwa państwowego w jednoosobową spółkę akcyjną lub spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością Skarbu Państwa, nie oznacza zmiany pracodawcy w rozumieniu art. 23¹ k.p., gdyż ulega on tylko transformacji, a spółka powstała w wyniku komercjalizacji stanowi podmiotową kontynuację przedsiębiorstwa państwowego, niezależnie od tego, czy wspomniana transformacja oznacza tylko zmianę formy dotychczas istniejącego podmiotu, czy też powstanie zupełnie nowego podmiotu prawa”. Dalej Sąd Najwyższy wskazuje, iż „w przypadku przekształcenia przedsiębiorstwa państwowego w spółkę kapitałową lub samych spółek kapitałowych mamy do czynienia z przekształceniami organizacyjnoprawnymi osób prawnych”. Należy przyjąć, iż taka wstępuje we wszystkie prawa i obowiązki swego poprzednika zarówno z indywidualnego, jak i zbiorowego prawa pracy.

Pomimo możliwości wypowiedzenia (...) dla (...) KWK (...) w S. z 1 czerwca 1992 r. stwierdzić należy, iż nie oznacza to automatycznej utraty obowiązkiwania jego unormowań w indywidualnych stosunkach pracy.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, iż zasady wypłaty Barbórki przewidziane w (...) dla (...) KWK (...) w S. z dnia 1 czerwca 1992 r. były nadal wiążące w stosunku do zatrudnionych pracowników pomimo wypowiedzenia tego układu przez stronę pozwaną w dniu 19 sierpnia 2009 r. z zachowaniem trzymiesięcznego wypowiedzenia biegnącego od dnia 1 września 2009 r. Po rozwiązaniu układu pracodawca nie ma żadnych obowiązków z niego wynikających wobec nowo zatrudnianych pracowników. Odmiennie przedstawia się sytuacja pracowników już wówczas zatrudnionych. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 2011 r., sygn. akt II PK 107/10 „rozwiązanie się układu zbiorowego pracy z upływem okresu, na jaki był zawarty (art. 241⁷§1 pkt 2 k.p.), nie oznacza, że automatycznie przestają obowiązywać korzystniejsze warunki umowy o pracę wynikające z rozwiązanego układu, które z mocy prawa zostały objęte treścią tej umowy (art. 241¹³ § 1 k.p.)”; OSNP 2012/7-8/94, LEX nr 784985. Natomiast w odniesieniu do stosunków pracy osób pozostających w zatrudnieniu w dniu rozwiązania układu należy przyjąć - stosując w drodze analogii art. 241⁸ §2 k.p. - że zmiana warunków umów o pracę wynikających z tego układu wymaga porozumienia stron lub wypowiedzenia warunków pracy i płacy (art. 241¹³§2 w zw. z art. 42 k.p.). Z kolei w wyroku z dnia 11 marca 2013 r., sygn. akt II PK 211/12 Sąd Najwyższy wskazuje: „potrzeba dostosowania indywidualnych warunków zatrudnienia do nowej sytuacji powstałej w wyniku rozwiązania układu zbiorowego stanowi samoistne uzasadnienie wypowiedzenia zmieniającego”. Reasumując, warunki zatrudnienia wynikające z wypowiedzianego układu zbiorowego pracy obowiązują do momentu ich wypowiedzenia pracownikowi. Jak wynika z akt osobowych, powodowi nie dokonano takiego wypowiedzenia zmieniającego na podstawie art. 42§1 KP.

Począwszy od pierwszego roku po dacie wypowiedzenia (...) z dnia 1 czerwca 1992r. strony (zarząd (...) i zakładowe organizacje związkowe) podpisywały kolejne porozumienia dotyczące zasad wypłaty Barbórki. W porozumieniu z dnia 8 listopada 2010 r. strony wyraźnie ustaliły, iż Barbórka będzie wypłacana według uregulowań prawnych stosowanych w roku 2009 r., a zatem na podstawie Załącznika nr 9 do (...) z 1 czerwca 1992r. W kolejnych latach – kolejno zawierane porozumienia odwoływały się do zasad ustalania podstawy do wyliczenia Barbórki z roku ubiegłego. Powyższe stwierdzenia należy odnosić do treści porozumienia zawieranego pomiędzy zarządem pozwanej, a zakładowymi organizacjami związkowymi, a nie do dokumentu wydawanego jednostronnie przez Dyrektora kopalni nazwanego Z. przyznawania nagród z okazji Dnia G.. W świetle powyższego, nie można przyjąć za obowiązujący do obliczenia sposobu kształtowania wysokości Barbórki dokument – Z. przyznawania nagrody z okazji Dnia G. za 2014 r. z dnia 12 listopada 2014 r. – podpisany wyłącznie przez Dyrektora kopalni. Dokumentem takim nie można skutecznie zmienić na niekorzyść powoda sposobu wyliczenia Barbórki w stosunku do sposobu jej liczenia na podstawie Załącznika nr 9 do (...) z dnia 1 czerwca 1992 r.

W świetle powyższego przyjąć należy, iż należność z tytułu „Barbórki” za rok 2014 i 2015 powinna być wyliczona w oparciu o zasady wskazane w Załączniku nr 9 do (...) dla (...) KWK (...) w S. z dnia 1 czerwca 1992 r.

Wobec tego, w pkt 2 wyroku Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda brakującą część nagrody z okazji Dnia G. za rok 2015 w wysokości 71,36 zł na podstawie przepisów Załącznika nr 9 do (...) dla (...) KWK (...) w S. z dnia 1 czerwca 1992 r. O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481§ 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p.

Sąd w pkt 3 wyroku umorzył postępowanie w zakresie cofniętego powództwa na podstawie art. 355§1 k.p.c. w zw. z art. 203§1 k.p.c.

Powództwo zostało uwzględnione co do kwot 6.804,74 zł oraz 71,16 zł łącznie do kwoty 6.876,10 zł.

Powód po rozszerzeniu żądania pozwu pismem z dnia 16 czerwca 2017 r. dochodził kwot 7.248,17 zł, 200 zł, 150 zł oraz 200 zł i 150 zł, łącznie 7.576,10 zł. Na koszty postępowania składała się opłata sądowa w kwocie 5% z 7.576,10 zł, tj. kwota 379,00 zł, wynagrodzenie pełnomocnika powoda w kwocie 1.350 zł ustalone w oparciu o § 2 pkt 4 i § 9 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800) oraz wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego w kwocie 1.350 zł ustalone w oparciu o § 2 pkt 4 i § 9 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 113 ustawy z dnia z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t. j. Dz. U. z 2016 r., poz. 623 z późn. zm.). Powództwo zostało uwzględnione co do kwoty 6.876,10 zł, a zatem w 90%. Należało zatem nakazać pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Pszczynie kwotę 90% z 379 zł, tj. kwotę 341,10 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych, od uiszczenia których powód był zwolniony.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd.2 k.p.c. uznając, iż powód uległ w nieznacznej części swego żądania. Zgodnie z art. 100 zd. 2 k.p.c., Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. W orzecznictwie przyjmuje się, iż „w razie zaistnienia przesłanek określonych w art. 100 zd. 2 k.p.c. sąd, nakładając na jedną ze stron (pozwanego) obowiązek zwrotu wszystkich kosztów postępowania, zasądzi od niej na rzecz jej przeciwnika tylko należne koszty procesu, nie zasądzi natomiast od przeciwnika tych kosztów, które przy stosunkowym rozdzieleniu byłyby należne drugiej stronie. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 października 1969 r., I CR 186/69, LEX nr 6593). Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 90% z 1.350 zł, tj. kwotę 1.215,00 zł.

O rygoryze natychmiastowej wykonalności Sąd orzekł na podstawie art. 477²§1 k.p.c.

SSR Ewa Wieczorek